

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

VÁLASZTANI KELL!

**A FERENCVÁROSBAN PAULIK PÉTER
A MUNKÁSPÁRT JELÖLTJE. AZÉ A PÁRTÉ,
AMELY 18 ÉVE MINDIG A KISEMBEREK,
A DOLGOZÓK, A NYUGDÍJASOK MELLETT ÁLL.**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESSZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

NEM KELL FIDESZ-BOLT!

Szociális bolthálózat megszervezését tervezi a Fidesz és a Magyar Gazdakörök és Gazdaszövetkezetek Szövetsége. Az első üzlet a Ferencvárosban nyílna meg – közölték a szülőatyák a múlt héten. A vásárló szempontjából a dolog lényege ugye az, hogy a nagy üzleteknél olcsóbban kapnának krumplit, almát, hagymát, mézet, vagyis azt, amit a magyar gazdák megtermelnek. Az áron, az olcsóságon van a hangsúly. A kispénzű vásárlók többségét ugyanis a nemzeti vonatkozás nem nagyon foglalkoztatja, amit világosan mutat az a tény, hogy alacsony áron szinte bármit hajlandóak megvenni a multiknál.

Van azért persze néhány apró kérdés vásárlói oldalról is. Elég olcsók lesznek-e a Fidesz-Magosz-boltok? Mekkora mennyiséggel tudnak előállni? Mennyire izgatja majd ez a multikat? Az eladók, azaz a gazdák szempontjából a lényeg az, hogy a termékeiken legalább kicsiben túladjanak, ha kell dömpingáron is, mert nagyban eladni egyébként teljes képtelenség. Az akció tehát nagyon önzetlennek tűnik, de nem az. És akkor még itt van a párt, azaz a Fidesz. A Fidesz, mint párt, illetve a Magosz politizáló szárnya nyilván a választók rokonszenvére számít. Az egész ötlet persze nem új. Volt már itt MDF-piac, nem egy faluban próbálkoztak olyan üzletekkel, amelyek beszerzési áron értékesítették a portékájukat. Az üzemeltetési költségeket valaki így is kifizette, de lehet, hogy nem a vásárlók. A dolog lénye-

gét azonban sem az egyik, sem a másik nem változtatja meg.

A dolog lényege pedig az, hogy Magyarországon kapitalizmus van, ráadásul gyarmati kapitalizmus, és a magyar kereskedelmi hálózat zöme külföldi kézben van. És még egy apróság! Ezt a helyzetet a jelenlegi kormány megtűri, üdvözli, sőt támogatja. A Fidesznek és a Magosznak nem a Magosz-gazdák krumpliját vagy almáját kellene külön boltokban árusítani. Ebben sohasem lesznek versenyképesek. Nekik a gyarmati kizsákmányolást kellene mindennap leleplezniük, a magyar kormány népellenes kereskedelmi politikáját, Gyurcsányék lefektetését a multiknak. Perspektívát kellene adniuk az embereknek és nem ideiglenes kampányokkal álmegoldásokat ajánlani az amúgy is szerencsétlen embereknek.

SOK AZ AUTÓ?!

Édesapám! Nyakra-főre csak panaszkodtok, ahelyett, hogy dolgoznátok. Nem a zsemle kicsi, a pófátok nagy! E kedves szavakkal egy lelkes művezető zárta le a munkahelyi vitákat egykor, amikor diákként nyáron egy építkezésen dolgoztam. Na, de az a szocializmus volt, ma meg ugye állítólag demokrácia van, nem illik a tudatos állampolgárt ilyesféle szövegekkel kábítani. De mégis megteszik. Sok az autó! Ezt a velős és bölcs megállapítást magától a szamizdat-világ lovagjától, az egykori „demokratikus ellenzék” hőstől, Demszky Gábortól tudtuk meg, aki húsz éve valami félreértés folytán Budapest főpolgármestere

lett. A kimerítő választ arra a kérdésre adta, hogy Budapesten miért nem lehet közlekedni. Feltehetően sok mindent nem lehet még Budapesten tenni, de közlekedni biztosan nem lehet. Legalábbis úgy, ahogyan a 21. századi Európában gondolná az ember.

Még hogy sok az autó! Mihez képest? Londonban talán nem sok az autó? Igaz, ott a főpolgármester szellemesnek szánt replikák helyett cselekszik. Fejleszti a metró, a buszt, elfogadható áron tartja a taxi-viteldíjat. Az eredmény nem marad el. Még a finnyás középosztály is inkább felül a buszra, vagy esetleg taxival megy, de nem viszi be a kocsiját a belvárosba. Nemcsak azért, mert ebben az esetben magas adót kell fizetnie. Azért is, mert a tömegközlekedés értelmes alternatívát nyújt, ugyanis tiszta, pontos, kényelmes. De nézz körül Bécsben! Ott talán nincs sok autó? A bécsi főpolgármester butácska megjegyzések helyett szervezi, szervezheti a közlekedést. Például a nagyobb utak egyirányúsításával, az utak szélesítésével, villamosvonalak fejlesztésével. Ez persze nehezebb, mint bulvárlapokban szellemeskedni.

A LUXUSKOCSI

Demszky Gábor azért mást is tesz. Egyszerűen nem értem, hogy miként győzi idővel. A múlt héten levélben kérte a BKV vezérigazgatóját, hogy az illető úriember „ne járjon 22 milliós luxusautóval, amikor cége veszteséges és több tízmilliárdos adósságot görgét maga előtt”.

Tudod, nem az a megdöbbenő, hogy Demszky levelet ír. Az a megdöbbenő, hogy Demszky csak levelet ír, és nem kezdeményezi azonnal a kirúgását, páros lábbal. Az a megdöbbenő, hogy ezt az embert kinevezték a BKV élére. Akik kinevezték, nyilván tudták gyengéit. Az a megdöbbenő, hogy borítékolni lehet: a vezérigazgató is marad, a kocsis is marad, esetleg más konstrukciót alkalmaznak, azaz más trükkel csapják be az embereket. Az a megdöbbenő, hogy a BKV-főnök története nem a kivétel, hanem ez az általános, ez a szabály a mai tőkés Magyarországon.

EZ AZ OTTHONOM, ITT KELL HARCOLNI!

BESZÉLGETÉS HUSZÁR GÁBORRAL,
A BALOLDALI FRONT MISKOLCI ELNÖKÉVEL

Huszár Gábor vallja: a párttagságot Front-munkával kell kiérdemelni. Azért dolgozik, hogy a Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség egyre több helyen, egyre több képviselővel, egyre hatékonyabban rámutasson a rendszer fiatalokat sújtó visszasságaira.

– Hogyan kerültél kapcsolatba a mozgalommal?

– A Munkáspárttal először az 1994-es választásokon ismerkedtem meg. Igaz, akkor még csak kilenc éves voltam, de élénken figyeltem a választási műsorokat. Volt egy kampányfilm, ami nagyon megfogott, és a nyilatkozó vezető is, aki azt mondta (erre mindig emlékezni fogok): „Én nem tudom elképzelni, hogy ne jusson be egy munkás vagy parasztember se a Parlamentbe”. Nagyon szurkoltam neki. Thürmer Gyula volt. Végül a mozgalomba Répási Zoltán, a Front budapesti elnöke hívott meg egy közösségi portálon keresztül. A „Kommunisták ide!” klubban aktívan írogattam a falújságra. 2007 telén vetődött fel, hogy meg kellene alakítani Miskolcon is a Baloldali Frontot. 2008 februárjában létrehoztuk a helyi szervezetet, és a kis csapat engem választott vezetőjének.

– Családod hogyan viszonyul politikai tevékenységedhez?

– A családom nem nagyon politizál. Különösebb véleményük nincs arról, hogy kommunista lettem. Természetesen meghallgatnak és támogatnak mindig és mindenben. Nagypapám ávós volt – ezt nem titkolom, mint igen sokan –, a szocialista hazát védte.

– A Baloldali Frontról gyakran mondják, hogy vidék-centrikus lett az utóbbi időben...

– Örülök neki, hogy egyre több helyen vagyunk jelen az országban. Már szinte minden megyében van Baloldali Front. Most vidéken látványosabb a fejlődés, és ez fontos, hiszen mindenütt dolgozni kell, mindenütt képviseltetnünk kell magunkat. Május elsején szinte minden vidéki szervezet felvonult a budapesti rendezvényen. A Front-táborba is sokan eljöttek. Nekünk, fiataloknak itt van a helyünk. Nekünk kell azt a feladatot ellátni, amit évtizedekkel ezelőtt a KISZ megkezdett. Még nem vagyok párttag, de jövőbeni tevékenységem ott kívánom folytatni. Az a véleményem, hogy a párttagságot Front-munkával kell kiérdemelni.

Huszár Gábor

1985. március 2-án született Miskolcon. Középiskolába szülővárosában járt. 2003-tól a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Karán történelmet hallgatott, majd beiratkozott magyar nyelv- és irodalom szakra is. Egy félévet az ausztráliai Sydney Egyetemen töltött cserediák-program keretében. A Baloldali Front miskolci elnöke, írásai olvashatók a Front központi honlapján. Angolul és németül beszél. Már általános iskolás korában eldöntötte, hogy tanár akar lenni. Képzettségét már szerzett hozzá.

– Sokat foglalkozol Che Guevara életútjával.

– Sokan divatból hordják az arcképével díszített pólókat, hallgatják a forradalmi zenéket. Engem kíváncsivá tett. Ki volt valójában a hős gerilla? Kutatni kezdtem, filmeket és könyveket szereztem be róla, és végül a történelem szak befejezésénél nem volt kérdés, hogy mi lesz a szakdolgozatom témája. Sokan kérdezték, hogy miért pont a fiatal korával kezdtem el foglalkozni. Rá akartam mutatni, hogy

ugyanonnan indult, mint mi: az egyetemi előadóteremből, ahol még nem volt kiforrott ideológiája, sem fegyvere későbbi harcához. Elindult és eljutott oda, hogy ma felnézhetünk rá. A szakdolgozat azt mutatja be, hogyan vezetett útja az egyetemről az imperializmus-ellenes fegyveres harcig. Mi is képesek lehetünk rá, mindannyiunkban ott rejtőzik egy kis Che Guevara, csak az eszméket cselekvésre kell váltani.

– Miket szoktál olvasni?

– Szeretem a kalandregényeket, de főleg a naplókat. Egyik alapmű számomra Che Guevara – A motoros naplója. Legalább harmincszor olvastam el. Londonban már megjelent a második latin-amerikai utazásáról szóló mű is. Várom, hogy nálunk is olvasható legyen. Jelenleg Károlyi Mihály I. világháborús naplóját és Szepsi Csombor Márton Változatos Európa című útinaplóját olvasom. A filmeket nem nagyon kedvelem, de természetesen van néhány, amit szívesen nézek. Ilyen a Motoros naplója, Fidel és a Dr. No, valamint a Duna Televízió által vetített skandináv és ausztrál filmek. Ezek teljesen más műfajt képviselnek, mint a Hollywoodban eladott filmek. Nem is lehet őket ott eladni. Nekem viszont ezek tetszenek.

– Mivel töltöd a szabadidőd?

– Három szenvedélyem van: a zene, a történelem és a Forma-1. Leginkább a kommunista mozgalomhoz kötődő témákat szeretem. Érdekelnek az afrikai, latin-amerikai mozgalmak, az 1968-as diáklázadások, a RAF. Kedvtelésből gitározni is szoktam.

– Pályakezdőként milyen állapotokkal szembeesülsz?

– A helyzet finoman szólva rémes. Történelem szakos tanári diplomával nagyon nehéz állást találni. Legtöbben ismerősök útján tudnak elhelyezkedni. Protekció nélkül nem sokra megy az ember, hacsak nincs Oxfordban szerzett atomfizikusi diplomája. Sokáig nem értettem, miért mennek az emberek külföldre egyetem után, nem a képesítésüknek megfelelő munkát végezni. Most már értem. Nekem nem szerepel külföld a terveim között. Ez az otthonom, itt kell harcolni. Számomra különösen fontos a hajléktalanok kérdése, tudom, hogy ők a kapitalizmus áldozatai, itthon akarok tenni értük. ■

A FERENCVÁROSÉRT A GYURCSÁNYOKKAL

Nem sok ember akad Ferencvárosban, aki nyíltan, emberek előtt be mert olvasni a polgármesternek. Paulik Péter ilyen ember. Nála nem számít a polgármesteri hatalom tekintélye, nála az ügy, a jó ügy számít. A ferencvárosi egészségügy privatizálása rossz ügy, árt az embereknek, és ezért harcolni kell ellene. A kormány ellen is, a polgármester ellen is. Paulik Péter ezt vállalta – mondja Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke.

Paulik Péter tenni akar mindaz ellen, amit a kórházak bezárása, a társadalombiztosítás privatizálása, a tandíj bevezetése, az oktatás lezüllesztése hozhat. Ezek a kérdések mindenkit érintenek. Lesznek-e jól képzett orvosok, ápolók? Tudják-e majd a szülők támogatni gyerekeiket? – Paulik

Péter szájából ez nem szólam, ez a valóság, a megélt Ferencváros.

Ferencvárosnak rendre, fejlesztésre, következetes döntésekre van szüksége!

- 1 A kerület egészségügyi intézménye maradjon önkormányzati tulajdonban és üzemeltetésben!
- 2 El kell indítani Középső-Ferencváros rehabilitációs programját! Szociális bérházakat kell építeni a kerületben!
- 3 A megszűnt Haller utcai piac pótlására épüljön új, a környéket olcsón kiszolgáló piac!
- 4 A Haller-Mester utcai sarkon bezárt posta helyett újat kell létrehozni!

MIT AKAR A MUNKÁSPÁRT?

Új kormányt, új politikát akarunk. Olyan kormányt akarunk, amely megfékezi a néhány százezer gazdagot, s végre levegőt, életet, munkát ad a kilencmillió többi magyarnak. Olyan kormányt, amely megvédi Magyarországot.

Nem Gyurcsány és Orbán között kell választani, hanem a Munkáspárt és az összes többi között. A milliárdosok soha nem fogják a mi gondjainkat, a dolgozó emberek sorsát a szívükön viselni. Soha nem fognak értük harcolni. Ehhez kell a Munkáspárt! Nélkülünk nem megy! A Munkáspárttal az elmúlt húsz év veszteséiből végre nyertesek lehetnek.

Mit akarunk Magyarországon?

Rendet akarunk!

Elég volt maffiaországból! Vaskéz kell és szilárd, mindenki számára kötelező törvények!

Felül kell vizsgálni a privatizációs szerződéseket! Vegyük vissza azt, amit néhányan korrupt módon, áron alul, mindenkit kijátszva megszerezték! Annyit fizessünk érte, mint amennyiért ők megvették!

Új alkotmányra van szükség! A húsz éve hatalmi alkuban összetákolt alkotmány mára recseg-ropop, kiderültek hazugságai. A helyzet új nemzeti alkotmányért kiált.

Törvény előtti egyenlőséget akarunk! A törvényt tartsa be a miniszterelnök, a miniszterek, a képviselők, mindenki! A tolvajokat, korruptokat, csalókat száműzzék a politikából!

Köszönjük!

A Magyar Kommunista Munkáspárt jelöltjének sikerült összegyűjtenie a képviselő-jelöltséghez szükséges, több mint 750 ajánlószelvényt. Köszönjük mindazoknak, akik támogatták, segítették.

Népi országgyűlést akarunk! Beszámoltatható, ellenőrizhető és visszahívható képviselőkkel!

Egyenlő és arányos választási rendszert akarunk! E nélkül minden parlament csak a milliárdosok, a gazdagok gyülekezete lesz.

Új munkatörvénykönyvet akarunk! Nagyobb védelmet a dolgozóknak, több jogot a szakszervezeteknek!

Biztonságban akarunk élni. Az utcán látható rendőrséget akarunk. Az állam fizesse meg és védje meg rendőreit! A korrupt, hatalmával visszaélő rendőrt büntessék meg!

Kívánjuk a sajtó szabadságát! A média nem csak a gazdagoké! A rádióban, a televízióban rólunk beszéljenek, a mi gondjainkról, kapjunk szót mi is, dolgozó emberek!

Igazságszolgáltatást akarunk, és nem csak jogszolgáltatást! Meg kell szüntetni mindenfajta beavatkozást a bíróságok munkájába! A korrupt bírót le kell váltani.

Ne csapjuk be önmagunkat, beszéljünk arról, hogy van cigánykérdés! Mondjuk meg, hogy a magyarországi cigányságnak megvannak a maga sajátos gondjai, amelyeket nem emberi jogi prédikációval lehet megoldani, hanem konkrét munkahelyteremtéssel, erre a területre irányuló gazdasági, oktatási és kulturális eszközökkel.

Fizessenek a gazdagok!

Fizessenek a milliárdosok, százmilliomosok! Progresszív adórendszert akarunk, a gazdagok, a tőkésék fizessenek több adót!

Vessünk ki luxusadót! Luxusadót az uszodás villákra, magánkastélyokra, luxusautókra.

Csökkentsék a dolgozó emberek terheit! Elvetjük az egykulcsos adót, a kis jövedelműek adóterheit csökkentenénk.

ÉS MILLIÁRDOSOKKAL SZEMBEN IS

BESZÉLGETÉS PAULIK PÉTERREL, A MUNKÁSPÁRT FERENCVÁROSI KÉPVISELŐJELÖLTJÉVEL

Paulik Péter büszkén indul a Munkáspárt színeiben a ferencvárosi választásokon. Tudja: a Munkáspárt húsz éve ugyanazon az oldalon áll, ugyanazt mondja. Vezetői, tagjai nem köpönyegforgatók, amit megígérték, azt mindig meg is tartották. Bátran kimennek az utcára, vállalni tudják mai és tizennyolc évvel ezelőtti mondataikat is. Ez egy tisztességes, vállalható párt. Lehet benne bízni.

– Miért lenne szükség munkáspárti képviselőre a parlamentben? Ha nyer is januárban, mit tehet egyedül?

– Mondok egy példát. Egyik barátom mérnöknek tanult, mérnökként dolgozott, de leépítették a munkahelyét, ötvenévesen utcára került. Egy szupermarketben kapott csak munkát, hadd ne mondjam, mennyi fizetésért. Minden elképzelhető módon kizsákmányolják és megalázzák. Bent tartják munkaidőn túl, levonnak a béréből, mondvascinált indokból, szó szerint a vécére is csak külön engedéllyel mehet. Amikor a cégvezetőhöz fordult, a munkaszerződését lobogtatva, kiröhögtek. Mit kellett volna ez esetben csinálnia? Tovább túrnie a gyalázatot, az éhbért? Ugyanezt csinálja ma velünk nagyban a szocialista kormány és itt a Ferencvárosban a ki tudja milyen önkormányzat! Mindenhatónak, érinthetetlennek érzik magukat. Ezért kell és lehet tenni, ha kell, egyedül!

– A barátja mit csinált?

– Amikor az asztalra csapott, megint kiröhögtek. Amikor a nyilvánossághoz fordult, kicsit megijedtek. Amikor pedig többedmagával jött vissza az asztalra csapni, a cégvezetőnek kellett mennie. Egy munkáspárti képviselő az Ország-házban a parlamenti uraknak olyan lenne, mint az asztalra csapás az irodakukacnak a szupermarketben. Végre egy dolgozó ember mondaná el a véleményét, hallatná a kisemberek, a tisztességes emberek hangját!

– Nem röhögnék ki Önt is, mint barátját a multnál?

– De, biztosan. Hiszen egyébként is mulatni és nem dolgozni járnak a parlamentbe, már ha egyáltalán bejárnak. Ám az Országgyűlés nyilvánosságot ad, kénytelenek lennének nekem, a kommunistának, az emberekért felszólalónak is lehetőséget adni. S nehéz lenne még a baráti újságíróikat is elhallgattatni, ha a disznóságokról, ha a lo-

pásaikról és csalásokról beszélnék. Tudja, a munkatársaim között van egy mondas: mikor hazudik a parlamentben a politikus? Amikor beszél. Ha egy képviselő végre nem hazudna, hanem az igazságot mondaná, azt meghallanák az egész országban.

– Ön nem politikus?

– Kényszerpolitikus, mint ahogy sokunk kényszervállalkozó is. Higgye el, a saját szakmámmal szeretnék foglalkozni, de a mindennapokban érzem, ahogy velem és sok millió társammal a kormányzó urak packáznak. Nem a pénzért akarok képviselő lenni. Az országos átlagfizetésen túl egy fillért sem vennék fel. A benzint is én fizetném, s lakástámogatás sem kell, jól elvagyok én a saját ferencvárosi otthonomban. Itt ismernek, itt élnek a szertetteim, a barátaim. Köztük a helyem. Azért vállaltam a képviselőjelöltséget, azért akarok a parlamentbe menni, hogy újra nyugodtan, becsülettel és jól élhessünk a Ferencvárosban és az egész országban. Vetélytársaim a csillagokat is odafigérik az égről, hogy a parlamenti meleg fotelban ülhessenek, én pedig azért mennék, hogy becsülettel jöhessenek haza minden nap. Hogy amikor belépek a házba, a szomszéd azt mondhatta, jól van Péter, megtette, amit lehet, tisztességgel, értünk dolgoztál.

– Ezért indul a Munkáspárt színeiben?

– A Munkáspárt következetesen képviseli az igazi baloldali értékeket, ma az egyetlen baloldali párt. A Magyar Kommunista Munkáspárt nevében minden benne van. Magyar, mert büszkén vállaljuk hazafiasságunkat. Hadd oszlassak el egy közhelyet: Trianon nem csak a jobb oldalon fáj! Nem Horthy, a Magyar Tanácsköztársaság katonái ontották a vérüket a történelmi határokért. Kommunista párt vagyunk, mert hiszünk egy igazságosabb társadalomban, ahol nem csak a pénz, a kapcsolat, a hamis érték számít. Munkáspárt vagyunk, mert a dolgozó embert kép-

Életrajz

Paulik Péter 1960-ban született. Munkáscsaládból származik, ő maga is a dolgozó emberek sorában él. Iskolai elvégzése után autószerelőként dolgozott. A rendszerváltásig az Ihász Dániel Szakközépiskola szakoktatója volt. Ezután biztonsági őrként helyezkedett el. Ma kétkezi munkájából él, vállalkozó. Éles szemmel követi az emberek életét meghatározó történéseket. Gyakran felszólal fórumokon, tiltakozik, petíciókat ír, fogadóórán bombázza kérdéseivel és véleményével a képviselőket – nem hagyja nyugodni a tőkés hatalom kisebb-nagyobb uraságait. Azért küzd, hogy a kizsákmányolt embereknek jobb legyen.

viseljük. Könnyen tehetjük: mi is azok vagyunk. Munkások, parasztok, dolgozók. A Munkáspárt húsz éve ugyanazon az oldalon áll, ugyanazt mondja. Vezetőink, tagjaink nem köpönyegforgatók, amit megígértünk, azt mindig meg is tartottuk. Mi bátran kimegyünk az utcára, vállalni tudjuk mai és tizennyolc évvel ezelőtti mondatainkat is. Ez egy tisztességes, vállalható párt. Lehet benne bízni.

– Az interjú elején asztalra csapó barátjáról beszélt. Az Ön parlamenti képviselősége lenne ennek a nagypolitikai párhuzama. De hogyan tovább?

– Az első asztalra csapás már megvolt: a Munkáspárt képviselőjeként indulok a választásokon. A második csapás a parlamentbe jutás lenne, ez megadná a Munkáspártnak a nagyobb nyilvánosságot. Az igazi asztalra csapás pedig az lenne, amit mindenki meghallana a következő választások eredményhirdetése után. S akkor már nem csak egy lennének, hanem sokkal több lennének a parlamentben, s akkor már tenni is tudnánk a változásokért!

A MUNKÁSPÁRTNAK IS VAN BELESZÓLÁSA

AZ ÚJSZÁSI VEGYESIPARI KTSZ-NÉL. EGY NYELVET BESZÉLTEK

„Elnöki csúcs lesz csütörtökön, Szolnokon. Persze csak képletesen. Gyúrsány Ferenc miniszterelnök, Orbán Viktor, a Fidesz elnöke és Thürmer Gyula, a Munkáspárt vezetője is megfordul a megyeszékhelyen. A három politikus programja szerint azonban csak véletlenül futhat össze” – adta hírül a Megyei Hírek Szolnokon a múlt héten. „Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke ma reggel nyolc órakor a szolnoki piacon kezdett, ahol helybéliekkel találkozott, és az őstermelők panaszait hallgatta meg arról, milyen terhek nehezdednek rájuk, amikor saját, jó minőségű magyar árujukkal a multinacionális kereskedőláncok uralta piacon kell megküzdeniük. A tervezett egyórás piaclátogatás kétórásra húzódott”- olvashatuk a Netriport anyagában. A sajtó tehát felfigyelt, nem csupán arra, hogy három országos vezető látogatott el Szolnokra, de arra is, hogy a következő választások kimenetelére a Munkáspártnak is van beleszólása.

Thürmer Gyula két magyar tulajdonú üzemet is felkeresett, Újszászon a túléléssel küzdő Vegyesipari KTSZ-t, Szolnokon pedig a Béres Rt-t, amelyben a híres Béres-termékeket gyártják. A pártelnök elmondta: látogatása során ugyanazokkal a gondokkal szembesült – pél-

dául a multik előretörésével, a magyar vállalkozók nehézségeivel –, amelyek miatt a párt nem szavazta volna meg a most elfogadott költségvetést.

Nem szerepelnek benne azok a prioritások, amelyeknek véleményünk sze-

rint kellene: a multicégek korlátozása és a hazai vállalkozók támogatása. Előbbi többek között az érintett vállalatok megadóztatásával és elbocsátási tilalommal, az utóbbit okos adópolitikával és nagy állami fejlesztési programokkal lehetne elérni – fejtette ki véleményét a politikus, aki sérelmezte, hogy „a bérek befagyasztásával, az energiaárak emelésével megint a kisemberekre hárítja az állam a terheket”. A pártelnök a megoldást többek között a tehetősebbek számára bevezetett magasabb jövedelemadóban és az adófizetési kötelezettség kikerülésének hatékonyabb megakadályozásában látja.

Thürmer Gyula és Bencsik Mihály megyei elnök, aki egyben a térségi KB-képviselő is, felkereste Újszász város vezetését is, ahol Molnár Péter MSZP-s polgármester adott tájékoztatást. Este már a szolnoki televízió nézők láthatták a párt elnökét, aki hosszú idők után ismét megszólalhatott a televízió esti főműsorában.

A nap a szolnoki megyei munkáspárti központban zárult, ahol ünnepélyesen megnyílt a KMP 90. évfordulójának tiszteletére rendezett vándorkiállítás. ■

BARÁTSÁGGAL LAOSZRÓL

„NEKEM ROKONSZENVES A MUNKÁSPÁRT”

Jöjjön ide, akarok magának mondani valamit! Így szólította meg a Munkáspárt elnökét egy középkorú asszony a győri piacon. Most már csak magukban bízzunk! – mondta elkeseredéssel a hangjában. Mi Önök mellett voltunk és vagyunk. Mi sohasem csaptuk be az embereket – folytatta Thürmer Gyula. Jó, hogy ezt egyre többen ismerik fel. Ez azonban még kevés! Nincs mit tenni! – mondta a hölgy. De igenis van! – válaszolta a Munkáspárt elnöke. El kell zavarni a milliárdosokat, be kell juttatni a Munkáspártot a parlamentbe! Ehhez kell az Önök segítsége. A győri piacon sokan csatlakoztak a párbeszédhez. Volt rá idő, az embereknek nincs pénzük, kicsi a forgalom a piacon, még a fejlettebb nyugati rész fővárosában, Győrben is.

A győri látogatás a Petz Aladár Megyei Oktató Kórházban folytatódott, ahol a kórház vezetői és dolgozói pontosan ismerték a Munkáspárt harcát a magyar egészségügyért. A párt elnöke az ezt követő sikeres sajtótájékoztatón bemutatta a Munkáspárt helyi vezetőit, Sipőcz Sándor megyei elnököt, Belovitz Károly KB-tagot és mindenekelőtt Péntes András egyetemi hallgatót, a KB térségi képviselőjét, aki reményeink szerint a Munkáspárt helyi országgyűlési képviselőjelöltje lesz a következő választásokon. „Győrben is azt tapasztaltam, hogy nagyon sok ember nem

A GYŐRI TÉVÉ POLITIKAI MŰSORÁBAN. KÍVÁNCSIAK A MUNKÁSPÁRT HANGJÁRA

akar sem a kormánypártra, sem az ellenzékre szavazni, hanem valami mást szeretne. Ez lehet a Munkáspárt is, amelynek erkölcsi alapja, hogy húsz éve ugyanott van, és ugyanazt képviseli – a dolgozó kisembereket – köpönyegforgatás és botrányok nélkül” – húzta alá a pártelnök.

A munkáspárti csapat délután Bagó Ferenc polgármesterrel találkozott Pannonthalmán. Van igény arra, hogy a Munkás-

párt bekapcsolódjon a városi politikába, és lenne is mihez kapcsolódnia. A polgármester szavait nem sokkal később a valóság is megerősítette. A pannonthalmi pálinkafőzde egyik munkása nagyon őszintén elmondta Thürmer Gyulának: nekem rokonszenves a párt, nyitott lennék rá, ha megkeresnének. Azt várom, hogy a párt legyen mindenütt elérhető, még határozottabb, keményebb. ■

Fotókiállítással emlékezett meg a Munkáspárt a múlt héten Laosz nemzeti ünnepéről. Kajli Béla nagy-budapesti elnök a budapestiek nevében köszöntötte a laoszi nagykövetség képviselőit, továbbá az üzleti élet több jelenlévő képviselőjét. Laosz csodálatos ország – mondotta köszöntőjében Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke. Olyan ország, ahol a hatalom a dolgozók, a nép kezében van, ahol a földek, a gyárak a népé, ahol a megtermelt jövedelem az emberek javát szolgálja. Az ilyen országot nevezzük szocialista országnak. Moua Blong Xay Vue, a Varsóban működő, de hazánkba is akkreditált laoszi nagykövetség képviselője köszönetet mondott a Munkáspártnak a magyar-laoszi barátság ápolásáért, a kapcsolatok fejlesztéséért tett erőfeszítésekért.

AKIK KÜZDENEK A TŐKE ELLEN

November utolsó napjaiban tartotta 18. kongresszusát a Portugál Kommunista Párt. A kongresszus nem hagyott kétséget sem a portugál közélet, sem a nemzetközi munkásmozgalom előtt. A portugál kommunisták nem ülnek fel a modern kapitalizmus megannyi csábításának, nem lehet őket megvenni. Ők nem hiszik el, hogy a kapitalizmust le lehet győzni egyezkedéssel, lobbizással, megalkuvással. Nem a francia, spanyol, német, olasz baloldal útján haladnak, nem engedik szétverni a kommunisták pártját. A portugál kommunisták saját kommunista útjukat járják.

Megtapasztalták az illegitimitást, küzdöttek a Salazar-rendszer ellen, amelyet a polgári média ugyanúgy igyekszik ma kimosdatni fasiszta lényegéből, mint ahogyan teszik a hazaiak a Horthy-rendszerrel. A Portugál Kommunista Párt aktív részese volt az

1975. áprilisi forradalomnak, és azóta is a munkás, a dolgozó mellett vannak. „Áprilisért, a szocializmusért, egy erősebb Portugál Kommunista Pártért!” – e kongresszusi jelszó szellemében erősítették meg, hogy a párt marxista-leninista, azaz tudja, hogy osztályharc van és nem osztálybéke, a párt ma is harcol, és holnap is küzdeni fog a tőkés rendszer ellen. Ez a párt vállalja a portugál kis- és középvállalkozók, a dolgozó értelmiség érdekeinek képviselését, de összetételében és fő irányultságában ez a portugál munkásság harci pártja.

A kongresszus megerősítette, hogy a harchoz erősebb pártra van szükség, és ez a cél lehetséges. Az elmúlt egy évben minden egyes párttaggal külön-külön beszélgettek, nem levélben, nem az újságon keresztül, hanem személyesen. A tagság ezért támogatta a kongresszusi határozatokat, és azonosult a párt politikájával. Minden egyes tagot megkérdeztek, hogy valóban részt vesz-e a munkában, fizeti-e a tagdíjat, előfizeti-e a párt lapját, az Avantét. Hatvanezer biztos párttagunk van – jelentették ki a kongresszuson. Tegyük hozzá: egy akkora országban, mint Magyarország. A tagság mintegy fele 41 és 64 év között van, de szemmel láthatóan sok a fiatal is.

Jeronimo de Sousa főtitkár, aki külön is találkozott Thürmer Gyulával, a Munkáspárt elnökével, elmondta, hogy a párt szervezése és a politikai harc szoros összefüggésben van egymással. A harcban tanulnak új módszereket, találnak új kádereket, majd ennek alapján tovább szervezik a pártot. A párt szervezésének pedig csak egy célja van: hogy újra harcba küldjék a pártot. A jelszó: szervezés-harc-szervezés-harc. A két pártvezető megállapította, hogy ma a portugál és a magyar kommunisták álláspontja szinte minden alapvető kérdésben azonos. Megállapodtak a kapcsolatok további fejlesztéséről. A Munkáspárt elnöke meghívta a portugál párt képviselőit a jövő évi Kádár-ünnepségre. ■

Portugál kommunisták számokban

1. Taglétszám: 58 928 fő
2. Kongresszusi küldött: 1500 fő
3. Küldöttek átlagéletkora: 47 év. Legfiatalabb 16 éves, legidősebb 90.
4. KB-tagok száma: 154 fő
5. Eredmény a parlamenti választásokon: 7,6%
6. Parlamenti képviselők száma: 14 fő

Mit tanulhatunk a portugál kommunistáktól?

A portugál és a magyar párt más-más történelmi utat futott be, amit nem lehet behelyettesíteni vagy pótolni. De a portugál kommunisták sikereit nem csak a történelmi múltjuk magyarázza, hanem a mai munkájuk is, amiből viszont nekünk is lehet és kell is tanulni, ha sikert akarunk. Mit érdemes átvenni a sok hasznos dolog közül?

1. Mindenekelőtt a fegyelmet. A portugál kommunisták fegyelmezettek. Ott nem fordul elő, hogy egy új párttagkönyvbe ne ragaszszák be a párttag fényképét! Nálunk sajnos ez a jellemző. A portugál pártban az alapszervezeti titkár pontosan tudja, hogy hány tagja van, és a középszintű vezetők is pontosan el tudnak számolni a tagsággal, sőt a változásokkal. Nálunk ez nem így van. Sajnos, nem így van, pedig az osztályharc megnyerése itt kezdődik.
2. Az új tagok felvételénél az ajánlók személyes felelősséggel tartoznak. Ha a portugáloknál egy új tagról bebizonyosodik, hogy nem a pártba való, az ajánlókat is felelősségre vonják. Mi még nem értük el a fegyelem és a felelősség e szintjét.
3. A párt helyi vezetői rendszeresen, de évente egyszer-kétszer minden egyes párttaggal találkoznak. Nálunk sok helyütt legfeljebb levelet küldenek, vagy azt sem, ez pedig édeskevés.
4. A tagdíjfizetés a portugál pártban alapvető kötelesség. A párt bízik a tagjaiban, de ellenőrzi a jövedelmüket. A bizalom alapja az ellenőrzés. A tagság rendszeresen más formában is támogatja a pártot. „Egy napi fizetésünket a pártnak!” Ilyen és hasonló akciókat folytatnak le. A tagdíjfizetésben mi is sokat léptünk előre, de még mindig szemérmesek vagyunk.
5. A portugáloknál ellenőrzik a döntések végrehajtását. Mi alig ellenőrizzük, inkább hozunk egy másikat. Ott, ha valaki nem jön el egy gyűlésre vagy választási munkára, pedig megígérte és kötelessége is, a tagság maga kérdezi meg: elvtárs, ezt hogy gondold? Mi nem kérdezzük meg, s ez baj!
6. A portugál pártban a párttagok azokban a közösségekben, ahol élnek és dolgoznak, nem titkolják, hogy ők kommunisták. Sem a gyárban, sem az iskolában, sem a kórházban, sem a portugál hajózási vállalatnál vagy a légitársaságnál. Nem titkolják, sőt igyekeznek megnyerni társaikat. Mi még nem tartunk itt. Sokszor félünk, két életet élünk, egyet a pártban, egyet a munkahelyen.

OROSZ KOMMUNISTÁK: AZ EMBEREK KÖZÉ!

„Ki kell menni az utcára, ki kell menni az emberek közé! Mindenhol ott kell lennünk, ahol hallathatjuk a hangunkat, legyen ez az utca, a gyár, a bevásárlócsarnok vagy éppen egy lakógyűlés! El kell mondani az embereknek, miért élünk rosszabbul, és kik ezért a felelősök! De a legfontosabb, hogy elmondjuk, van kiút, van megoldás: a kommunista párt!” – fogalmazta meg az orosz kommunisták feladatát a párt vezetője. Gennagyij Zjuganov az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártjának múlt hétfévi XIII. kongresszusán arra is bízta elvtársait, hogy keressenek és találjanak kapcsolatokat és kompromisszumokat más ellenzéki erőkkkel, mert a mai helyzet megváltoztatásához csakis a pragmatikus, sokoldalú megközelítés vezethet el. „Mindez természetesen nem jelentheti elveink feladását, sőt csak ezek alapján tudunk érdemben is együttműködni!” – mondta a pártelnök. Zjuganov beszélt az oroszországi helyzetről, ám szavait akár „magyarra is fordíthatnánk”. „Az orosz vezetés ígér minden szépet és jót a távoli jövőre, de arról nem szólnak, mi lesz 5-10 év múlva, s arról sem, hogy ők maguk hol lesznek akkor.” Nem ismerős?

Vagy ez? „A mostani vezető csoportnak nincsenek látható sikerei, nincs világos terve, s minden ténykedése egyetlen elgondolást szolgál, azt, hogy bármi áron hatalmon maradjanak”. Az orosz kommunista vezető szerint az orosz politikai elitben élesednek a harcok, egyik csoport sem elég erős a másik legyőzéséhez. Ugyanakkor „a kormányzó párt és az ellenőrzése alatt álló sajtó propagandája oda vezetett, hogy a társadalom egyelőre nem kész tudatosan kinyilvánítani tiltakozását” – mondta Gennagyij Zjuganov, már a munkáspárti küldöttséggel tárgyalva. A magyar delegáción kívül több mint 160 párt képviseltette magát Moszkvában.

A kongresszus, megerősítve a párt eddigi irányvonalát, fegyelmezettebb és keményebb munkára, harcra szólított fel az orosz kommunistákat. A párt elnöke ismét Gennagyij Zjuganov lett, jelentős változások mentek végbe azonban a Központi Bizottságban. A jelentősen megfiatalodott testületbe nem választottak be senkit, aki „belefeledkezett a mai hatalommal való együttműködésbe”.

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

HARC AZ EMBEREK AGYÁÉRT

Húsz esztendővel ezelőtt, 1988 végén a politikai harcok fontos területe lett a nyilvánosság, a sajtó ügye. A kérdés az volt, hogy ki és milyen módon tudja az osztályharc döntő szakaszában az emberek agyát befolyásolni.

A KÁDÁR-RENDSZER SAJTÓVILÁGA

A sajtó, a média birtoklása minden politikai rendszer egyik alapkérdése. A média az adott társadalom politikai felépítményének része. Jelleget, működését azok a társadalmi erők határozzák meg, amelyek kezében a tulajdon, a termelőeszközök vannak. A termelőeszközöket birtokló és következésképpen hatalmon lévő erők érdeke az, hogy a tömegek hangulatát, gondolkodását a maguk javára befolyásolják, meggyőzzék őket politikájuk helyességéről, vagy legalábbis többségükkel elfogadtassák.

A sajtószabadság a polgári rendszerek jelszava, amely akkor született, amikor a polgárság küzdött a feudális uralkodó osztályok ellen, és meg akarta törni azok tájékoztatási monopóliumát. A mai polgári rendszerekben, így Magyarországon is, a sajtószabadság azt jelenti, hogy a tőkésosztály különböző rétegei az egymás ellen folytatott harcban saját maguknak akarnak nagyobb uralmat, befolyást a média felett. A médiatörvény nem más, mint a hatalmon lévő tőkésosztály különböző rétegeinek megegyezése a média elosztásáról. Ez azonban azt is jelenti, hogy a tőkés rendszerrel szemben álló erőket, például a Munkáspártot, közösen szorítják ki a médiából.

A kádári korszak magyar média-világa elég fejlett volt, még a polgári világ mércéjével mérve is. Létezett a Magyar Tele-

vízió, amely hosszú ideig az egyetlen televíziós csatorna volt. Lehetett volna több is, de ez igen költséges volt. Idővel létrejött a második csatorna, és megalakult a Duna TV is. Az írott sajtóban a Népszabadság, a kormányzó MSZMP lapja számított nemzeti intézménynek, de számos más lap is létezik. Népszerűek az olyan kevésbé politikai lapok, mint a Nők Lapja. A média a hatalmon lévő munkásosztály és más dolgozó rétegek érdekeit szolgálta. Ennek következtében nem engedte be a médiába a hazai vagy külföldi tőkés erők nézeteit. A sajtóirányítás a kormány Tájékoztatási Hivatalának feladata volt. Az MSZMP agitációs és propaganda osztálya minden héten eligazította a lapok és más médiaorgánumok főszerkesztőit.

Az 1988-89-es tőkés ellenforradalom előkészítése során – az állambiztonsági szervek és a hadsereg semlegesítése, a Munkásárság leszerelése és a munkahelyi pártszervezet felszámolása mellett – az egyik alapkérdés volt, hogy a tőkés ellenzéki erőknek sikerül-e elvenni a médiát az MSZMP-től és befolyásuk alá vonni az embereket.

NYILVÁNOSSÁG KLUB

1988. október 29-én megalakul a Nyilvánosság Klub. A szervezet 450 újságíró és más értelmiségi születésű. A Kádár-rendszer olyan ismert újságírói vannak közöttük, mint az akkor 40 éves Bos-

sányi Katalin, a Népszabadság munkatársa, aki később az MSZP országgyűlési képviselője lesz. Apja egyébként 1989-ben a Munkáspárthoz csatlakozik. Ott van a jogász Bihari Mihály, később az Alkotmánybíróság elnöke, Bika Julianna, a Pallas Kiadótól, ma a Nap TV munkatársa. Közöttük találjuk Franka Tibort is, akit később szélsőséges antikomunizmusáról ismerünk meg. Van sokan mások, köztük Hegyi Gyula, ma az MSZP európai parlamenti képviselője, Kéri László politológus, vagy éppen Súlyom László, az ország mai köztársasági elnöke.

Meghirdetett céljuk: „tágítani (...) a nyilvánosság mai kereteit, hozzájárulva az állampolgárok tájékozódásának és tájékoztatásának kiszélesítéséhez; együttes fellépéssel elejét kívánja venni a társadalmi nyilvánosságot csorbító módszereknek, eljárásoknak, illetve orvosolni kívánja az ilyen eljárásokból származó sérelmeket”.

AZ MSZMP-VEZETÉS FELELŐSSÉGE

A harc kimenetele szempontjából döntő, hogy milyen álláspontot foglal el az MSZMP. 1988 májusa, Kádár János távoztása után leváltják a sajtóirányítás olyan felső vezetőit, mint Lakatos Ernő, aki évekig volt az MTI vezérigazgatója, majd a KB agitációs és propaganda főnöke. A csúcsirányítás azonban az 58 éves Berecz János kezében marad, aki az MSZMP egyik meghatározó személyisége. Az ő irányítása alatt van az Andics Jenő vezetésű agitációs és propaganda, később társa-

BERECZ JÁNOS AKARTA, DE MÁR NEM TUDTA IRÁNYÍTANI A MÉDIÁT

dalompolitikai osztály. Grósz Károly főtitkárként 1988 novembere után megkísérlte Bercz hatalmát korlátozni. Megszületik a Grószra oly' jellemző felemás megoldás: a sajtó általában Bercz irányítása alatt marad, de a pártvezetéssel kapcsolatos sajtómunka irányításával a KB Iroda vezetőjét, a 44 éves Major Lászlót bízza meg. Major borsodi, újságíró, dolgozott a Magyar Hírlapnál, majd a pártközpontban, ekkoriban Grósz bizalmasa.

Az MSZMP vezetése – más kérdésekhez hasonlóan – ebben a témában sem tudja, illetve nem akarja eldönteni, hogy meddig terjed a szocializmus reformja, és hol kezdődik az ellenforradalom.

A vezetés nem egységes. A párt vezetői profik, akik látják, hogy a média kicsúszik a kezükből. Ebben az időben nő a Magyar Nemzet és a Heti Világgazdaság példányszáma. Az emberek kíváncsiságát ezek jobban kielégítik, mint a szokványos nyelven íródó pártlapok. A rádióban egyre népszerűbbé válnak olyan műsorok, mint a 168 óra, a Gondolat-jel, vagy éppenséggel a Vasárnapi Újság. A Központi Bizottság 1988. novemberi határozata kimondja: „Politikai életünk zavaró jelensége a sajtónyilvánosság bizonyos mértékű torzulása. Szűkebb körök saját nézeteiket igyekeznek ráerőltetni a társadalomra. Ezt a nagy hatású tömeg-tájékoztatási eszközök is közvetítik. Ezzel megzavarják a közvéleményt, veszélyeztetik a reformfolyamatot, mert növelik a megalapozatlan politikai türelmetlenséget.”

A politikai vezetés, mint sok más kérdés esetében, most is azt gondolja, hogy új törvényekkel az ügy elrendezhető, és igyekszik a politikai harcot a törvény-

előkészítés folyamatába belevinni. November 15-én a Politikai Bizottság tárgyalja a tájékoztatási törvény tervezetét. Nyers Rezső, aki néhány nap múlva államminiszter lesz Németh Miklós kormányában, azt javasolja, hogy a párt vegye át az ellenzék minden követelését. Pozsgay Imre valamilyen elvont állampolgári elvekre hivatkozva ellenzi, hogy a sajtóirányítás, mint fogalom bekerüljön a törvénybe. Magyarul ez azt jelenti, hogy a hatalom akkori birtokosa, az MSZMP lemond az újságok, a televízió, a rádió befolyásolásáról és visszavonul a Népszabadság, a Pártélet és egyéb pártújságok körébe.

KONDOR KATALIN

Szabó István, akit Grósz hoz a Politikai Bizottságba, a nádudvari termelőszövetkezet legendás elnöke. Józan paraszti ésszel gondolkodik, átlátja Pozsgay és Nyers törekvését. Megakadályozásukhoz azonban nincs ereje. Bercz János, a KB média-ügyekért felelős titkára egyszerre akar mindkét oldal felé lépni. Elfogadja Pozsgay elveit, de hangoztatja, hogy a pártnak a párton kívül eső lapok vezetőivel is kapcsolatot kell tartania,

azaz orientálni kell őket. Grósz előtt is az amerikai példa lebeg, ahol a Fehér Ház többek között azzal befolyásolja az újságírókat, hogy többletinformációkat ad azoknak, akik hűségesekek hozzá. Mindenkinek technikai kérdésként fogja fel, és nem veszik észre, vagy nem akarják észrevenni, hogy a szocializmus idején kinevelt értelmiségi-újságírói réteg kimondva-kimondatlanul átáll a tőkés rendszerváltás, az ellenforradalom oldalára.

AZ ÚJSÁGÍRÓ-ÉRTELMISSÉG ÁTÁLLÁSA

A szocializmus négy évtizede alatt felnő a magyar újságírók új nemzedéke. Ekkoriban már nem aktívak olyan ismert újságírók, mint Pálffy József, a Magyarország egykori főszerkesztője, Darvasi István, a Magyar Hírlap első embere. A Népszabadság élére a 42 éves Eötvös Pál újságíró kerül. 1989 októberében ő veteti majd le a „Világ proletárjai, egyesüljete” jelszót a lap tetejéről, és jelenti be, hogy a lap már nem az MSZMP központi lapja. Az MTV elnöke 1987-89 között az 53 éves Berczky Gyula. Az ő idején vezetik be a hétfői műsort is, mivel korábban hétfőn nem volt TV-adás. Ő engedélyezi a Nap TV sugárzását is, igaz, akkor az MTV2 csatornán. Elkezdik közvetíteni a parlamenti üléseket és vallási műsorokat.

A szocializmus éveiben új média-sztárok születnek. A szocialista Magyar Rádióból indul Forró Tamás és Havas Henrik, akik az első perctől kezdve a tőkés média meghatározó figurái. Harmincas éveik végén járnak. Kondor Katalin, aki a Fidesz-érában a Magyar Rádió elnöke lesz, ugyancsak ekkoriban lesz ünneplott riporter. Az akkor 44 éves Aczél Endre a szocialista televíziózás vezető alakja, a Híradó, majd A Hét vezetését bízzák rá. Vannak, akik nem tudnak megkapaszkodni a tőkés médiában, de minden eszközzel segítik az átállást. Köztük Sugár András, aki 1987-89-ben A Hét főszerkesztője, aki Kádárral is készít interjúkat. Pintér Dezső, a TV2 későbbi elnöke, a 80-as évek végén Grósz Károly egyik kedvenc újságírója és protezsáltja.

A szocialista rendszert kiszolgáló és a szocialista rendszerben az átlagosnál jobban élő neves és kevésbé ismert újságírók hirtelen támadt kommunista-ellenességükkel igyekeztek magukat tisztára mosni az új rendszer előtt, gyakorta pápábnak lenni a pápánál. A tőkés rendszer pedig még sokáig igényli szolgálataikat. ■

KIK VAGYUNK?

Kommunisták = Utáljuk, hogy nem dolgozhat mindenki, aki akar. Utáljuk, hogy a pénz az úr. Utáljuk, hogy a gazdagoknak mindent szabad, a szegénynek meg semmit, s ezen változtatni akarunk.

Magyarok = A magyar termelőt és a magyar kereskedőt védjük a külföldi bevásárlóközpontokkal szemben. A magyar nyelvet, a magyar kultúrát védjük az amerikai kultúr-szeméttel szemben.

Ellenzékiek = Nem nyugszunk bele, hogy a Gyurcsány-kormány eladja a kórházakat, bezárja az iskolákat. Nem nyugszunk bele, hogy a szocialisták a liberálisokkal mindent eladjanak a külföldnek.

Függetlenek = Nem fekszünk le se az MSZP-nek, se a Fidesznek. De ha bárkinek van hasznos ötlete, olyan, ami az embereknek, az országnak is jó, támogatjuk. Ezért támogattuk a március 9-i népszavazást is.

Bátrak = Úszunk az árral szemben, vállaljuk, hogy a hatalom velünk szórakozik. Eljön az idő, amikor fordítva lesz!

KIK NEM VAGYUNK?

Tolvajok = Mi nem loptunk. Nem azért, mert nem volt rá mód, hanem mert tisztességre nevelték.

Korrupptak = Bennünket nem lehet megvenni. Sem az önkormányzatokban, sem országosan, sem másutt. A korruppt politikusokat másutt kell keresni.

Köponyegforgatók = Mi húsz éve a dolgozó ember, a szegények mellett vagyunk. Húsz éve ugyanazt mondjuk. A szörnyű az, hogy minden szavunkat igazolta az idő.

ARCOK A MUNKÁSPÁRTBÓL

Elnök: Thürmer Gyula

Közgazdászként végzett, valamikor diplomata is volt. Húsz éve állást változtatott: napi sok órában a kapitalizmus fő ellensége. Az Európai Baloldali Párt alelnöke. Beszél angolul, oroszul, németül, szerbül, olaszul, kínaiul és még sok más nyelven. A nyelvtanulás a hobbjá is.

Alelnök: Karacs Lajosné, Magdi

Magyar vállalkozó egy olyan világban, amikor nem érdemes magyar vállalkozónak lenni. Ha valaki ismeri a gazdaságot, ő ismeri. Az ország pénzét jobban beosztaná, mint a mostani kormány. Mellékállásban anya és nagymama. Saját készítésű tortái messze földön híresek.

Alelnök: Vajda János

A párt „vezérkari főnöke”, azaz belső ügyeinek felelőse. Ő is volt tagja a KISZ-nek, de ő a mostani kormány egykori KISZ-eseitől eltérően, hű maradt azokhoz, ahonnan jött: a dolgozó munkás és parasztemberekhez. Imád főzni, és tud is.

A Nőtagozat elnöke: Csikány Józsefné, Anikó

Nők nélkül nincsen forradalom! – vallja. Mindig vidám, mindig lelkes, ő szervezi a Munkáspárt asszonyait és lányait.

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség elnöke: Szabó Tamás

Egyetemista Egerben, programozást tanul, és minden mást, amihez ő ért, mások meg nem. Nemrégiben lett elnök, kis csapatot vett át, de nagyot akar átadni utódjának.

Nevünk: Magyar Kommunista Munkáspárt

Címünk: 1082 Budapest, Baross utca 61.

Telefon: 06-1/334-2721

E-mail: info@munkaspарт.hu

Honlap: www.munkaspарт.hu

A Szabadság

Ez a Munkáspárt lapja. Nem keverendő össze a Népszabadsággal, mert az a szocialistákat támogató nagytőke lapja.

Minden héten, csütörtökön jelenik meg. Bármelyik munkáspárti szervezetben meg lehet rendelni. Nem drága, számonként 200 forint.

Olvasható az Interneten is: <http://www.aszabadsag.hu>

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspарт.hu>